

6- december

Kære Christine og Frederik,

Kookie stod allerede i døren.

”Nå Prins Pilfinger, har du fået besøg”, lo hun.

*”Vrid og Sno nu må i stoppe,
op i posen min, I hoppe”*

sagde hun videre, og vips, - hoppede de to frække gnomer op i Kookies pose igen.

”Jeg er færdig med at bage kager, og skal bare ha dem ned i dåserne. Det kan godt gi lidt støj, bare så du ikke bliver forskrækket”, fortsatte hun, og sagde videre, ”budene kommer om en halv time”.

”Budene?” spurgte jeg overrasket, ”hvilke bude?”.

”Kagebudene naturligvis” svarede hun.

”Ja men er kagerne da ikke til os?”, spurgte jeg overrasket.

”Nej da”, lo Kookie, ”så mange kager kan I da ikke spise. Det ville I da få ondt i maven af. Nej, - de er da til eleverne på PokuHoku-Trylleskole, det troede jeg da, Kook havde fortalt dig. Men I skal nok få en stor dåse, hvis du lover mig kun at spise 3 om dagen”.

”Ja men, - selvfølgelig”, svarede jeg, med krydsede fingre på ryggen, ”men så skal det også være en meget stor dåse”.

I det samme bankede det på køkkendøren, og jeg gik ud for at lukke op.

Ud på køkkentrappen stod to små nisser, hver med en lille sæk over skulderen.

”Goddag, det er nisse-ekspress-budene”, sagde de i munden på hinanden, og bukkede pænt.

”Ja men kom indenfor”, sagde jeg, og bukkede pænt igen.

De to små nisser kom ind i køkkenet og så beundrende og lækkersultne på de store bjerge af småkager.

”Skulle de ikke ha været i dåser?”, spurgte de Kookie.

”Jo, men jeg blev lidt forsinket, så hvis I lige sætter jer ind i stuen, og drikker et krus kakao, og prøvesmager kagerne, så sørger jeg for dåserne”, lo Kookie.

Det bedste af det hele var, at også jeg fik et krus kakao og en tallerken småkager, og det uden at spørge.

Det var tydeligt, at de to små nisser nød de gode kager, men de var lidt urolige, for de sad hele tiden og vendte sig i stolen, som om de søgte noget. ”Er der noget I mangler”, spurgte jeg.

”Nej, men vi kan lugte Gnomer”, grinede de, ”og vi prøver på at få øje på dem”, og så puffede de hinanden i siden og fniste.

Ude fra køkkenet lød der nu et kæmpe rabalder. Det lød som om 100 kagedåser faldt ned fra køkkenbordet, og i det samme kom Kookie ind i stuen.

”Så er kagerne pakket i dåser”, lo hun, ”undskyld støjen”.

Og ganske rigtigt. Ude i køkkenet stod der nu kagedåser fra gulv til loft, i flere rækker.

De to små nisser begyndte at fylde i de små sække, og en efter en, forsvandt de mange dåser ned i sækkene, som tilsyneladende forblev tomme.

Nej !- det var ikke spor underligt, for det var trods alt nissesække .

Da alle dåserne var forsvundet ned i sækkene, bukkede de to nisser, og forsvandt ned af køkkentrappen igen.

”Sikke nogle velopdragne nisser”, sagde jeg til Kookie, idet jeg vendt mig om.

Men tænk, - hun var forsvundet. Nisser siger jo ikke farvel.

”Ja men kagerne”, tænkte jeg, ”kagerne, hun glemte kagerne, øv hvor ærgerligt”.

Men da jeg kom ind i stuen igen, stod der den største og flotteste kagedåse jeg nogen sinde har set, i blå og rødt og guld. Og på en seddel der lå ovenpå stod der:"

*"Husk kun kager tre om dagen,
hvis ej du vil ha' fedt på bagen"*

KOOKIE

Julehilsen fra
Kook, Kookie, og onkel Peder

Onkel Peder's fantastiske julerejse

En helt anderledes julekalender til højtlesning før sengetid

© Peder Henning Pedersen ♥ Tilrettelæggelse: Skawprint-Skagen